

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **Ing. R. F.**
bytem X
zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem
sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2022, č. j. JMK 57437/2022, sp. zn. S-JMK 50677/2022/OD/Šv

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Brna (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 31. 1. 2022, č. j. ODSČ-44376/20-20 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním

provozu). Přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 31. 8. 2020 v 16:35 hod. v Brně na ulici Ostravská, směrem od ulice Holzova k ulici O. Š., jako řidič motorového vozidla reg. zn. X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h, stanovenou obecnou úpravou, neboť jel rychlostí 130 km/h. Následně nepředložil na výzvu příslušníka Policie ČR ke kontrole řidičský průkaz v rozporu s § 18 odst. 4 a § 6 odst. 8 v návaznosti na § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupků uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 6 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že správní orgány neprovedly navržené důkazy a v důsledku toho nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností. Navržená svědectví policistů měla prokázat zejména subjektivní stránku přestupku, nikoliv pouze stránku objektivní, jak argumentovaly správní orgány. Žalobce uváděl, že dopravní značení v místě nebylo viditelné a bylo nesprávně umístěno. Navržené důkazy byly pro zjištění skutkového stavu nezbytné.
3. Žalovaný dle žalobce nesprávně posoudil okolnosti týkající se dopravní značky IZ 4a „Obec“ a jejího umístění. Je logické, že na žalobcem dodaných fotografiích je situace jiná než v době přestupku, neboť jeho fotografie byly pořízeny více než rok od přestupku. Tvzení žalobce, že v den přestupku dopravní značka IZ 4a „Obec“ umístěna vpravo nebyla viditelná kvůli stojícímu autobusu a vegetaci tedy nelze vyvrátit. V takovém případě je nutno postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Pokud policisté prováděli měření rychlosti na takovém místě, kde je rychlost jízdy upravena místní úpravou, resp. místní úprava se mění v úpravu obecnou, policisté měli správnost a viditelnost dopravního značení zdokumentovat.
4. Žalovaný se dle žalobce dostatečně nevypořádal s argumentací rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 5 As 270/2018 – 37, podle něhož musí být postaveno najisto, že dopravní značení, jak je viditelné na snímku z mapy založeném ve spise, bylo v okamžiku měření skutečně řádně umístěno, bez problému viditelné a nezakryté.
5. Žalovaný nesprávně uchopil argumentaci žalobce, když v napadeném rozhodnutí tvrdí, že žalobce dopravní značení přehlédl. Není pravdou, že by žalobce něco takového tvrdil. Žalobce uváděl, že dopravní značení objektivně nebylo viditelné. Celá další argumentace žalovaného tedy není relevantní.
6. Žalovaný s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu argumentuje, že indicií o tom, že se nachází v obci mohlo být pro žalobce zastavěné území. V daném úseku se však nenacházely žádné budovy ani nic, z čeho by mohl žalobce usuzovat, že projíždí obcí. Jelikož žalobce zároveň objektivně neviděl žádnou dopravní značku, je vyloučeno zaviněné spáchání přestupku. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a náležitě odůvodněné. Žalobce namítá v žalobě totéž, co v odvolání, tedy že nemohl vidět dopravní značení, kvůli čemuž v posuzovaném případě absentuje zavinění. Těmto námitkám se žalovaný věnuje v napadeném rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
9. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobní body nepředstavuje rekapitulace toho, co žalobce tvrdil ve správním řízení (zejména body 5 – 14 žaloby) ani přepis argumentace uplatněné ve správním řízení (text v příloze), na níž žalobce odkazuje jako na „součást žalobních bodů“. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí nepřezkoumává v další instanci výhrady žalobce uplatněné v průběhu správního řízení, pokud žalobce konkrétně nepolemizuje s tím, jak tyto výhrady vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí.
10. Žaloba **není** důvodná.
11. Námitky žalobce směřují proti hodnocení přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Předmětem sporu je otázka, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a dostatečně odůvodnily závěr o zavinění žalobce.
12. Magistrát vyvodil, že se žalobce přestupku dopustil z nevědomé nedbalosti a žalovaný se s tímto názorem ztotožnil. V případě zavinění z nevědomé nedbalosti musí být v souladu s § 15 odst. 3 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, prokázáno, že žalobce *mohl* a *měl* vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. V posuzované věci se jedná o to, zda žalobce měl a mohl vědět, že místo spáchání přestupku bylo v území obce, ve kterém je na silnici pro motorová vozidla dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu maximální dovolená rychlost 80 km/h. Žalobce nepopírá povinnost seznámit se s dopravním značením, která *a maiori ad minus* vyplývá z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a § 5 odst. 1 písm. b) totožného zákona. Popírá ovšem, že dopravní značení IZ 4a „Obec“ vidět mohl.
13. Samotné umístění dopravních značek v zásadě není ve věci sporné. Žalovaný se existencí dopravního značení zabývá v napadeném rozhodnutí, žalobce absenci dopravního značení v žalobě nenamítá a nenamítal jí ani v průběhu správního řízení (kde pouze vznášel otázku, zda nebyla značka při levém okraji vozovky např. zakrytá či otočená, s čímž se žalovaný vypořádal). V žalobě ovšem uvádí, že umístěné dopravní značky nemohl vidět. Pokud žalobce žalovanému vytýká použitou terminologii („přehlédl“ namísto „nemohl vidět“), jedná se dle krajského soudu o nevýznamné slovíčkaření. Žalovaný na str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí odkazuje na relevantní judikaturu, která mezi oběma pojmy významově nerozlišuje. Přehlédnout dopravní značku je tedy možné jak z nepozornosti, tak v důsledku jiných okolností, které nastaly v silničním provozu.
14. V průběhu správního řízení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 5 As 270/2018 – 37, ani s tímto odkazem ovšem nespojil námitku absence dopravních značek v daném místě – naopak výslovně uváděl, že dopravní značku

umístěnou vpravo neviděl kvůli vegetaci a odstavenému autobusu a dopravní značku při levém okraji vozovky neviděl přes kolonu nákladních vozidel jedoucích v levém jízdním pruhu. Nejvyšší správní soud konstatoval nedostatečně zjištěný skutkový stav v případě, že z fotodokumentace ani dalších důkazních prostředků obsažených ve správním spise jednoznačně nevyplývá, že v okamžiku spáchání přestupku byla umístěna dopravní značka, kterou měl obviněný svým jednáním porušit. Žádná z fotografií ve správním spise totiž nebyla označena časem ani datem pořízení. To je ovšem podstatný rozdíl oproti nynější situaci. Z fotodokumentace ve správním spise plyne, že dopravní značky byly na stejném místě umístěny již v březnu 2019 (tedy rok před spácháním přestupku) a také dne 23. 9. 2021 (tedy rok po spáchání přestupku). Skutkový stav byl v tomto ohledu zjištěn dostatečně. Pokud by zdejší soud požadoval po správních orgánech, aby dokazováním s naprostou jistotou vyvrátily všechna tvrzení žalobce, nebylo by to možné učinit jinak než videozáznamem, na němž bude zachyceno současně jak dopravní značení, tak vozidlo přestupce. V případě jakéhokoliv jiného řetězce důkazů by mohl přestupce zpochybnit spáchání přestupku jednoduše proklamací neexistence či neviditelnosti dopravního značení v konkrétním okamžiku. Žádný přestupek, o kterém nebyl pořízen videozáznam by tak nebylo možné prokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2022, č. j. 9 As 46/2022 – 31).

15. Pokud žalobce namítá, že dopravní značení neviděl, jedná se o jinou situaci – podstatné je v takovém případě nejen to, zda žalobce dopravní značení viděl či nikoliv, ale také důvody, pro které dopravní značení neviděl (přehlédl).
16. Zbývá dodat, že krajský soud se nebude zabývat námitkami, které směřují vůči umístění dopravního značení omezujícího maximální dovolenou rychlost na 100 km/h. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl uznán vinným na základě jízdy v rozporu s tímto dopravním značením, ale jízdou v rozporu se stanovenou obecnou úpravou omezující maximální rychlost jízdy na 80 km/h, nemá toto dopravní značení na zavinění posuzovaného přestupku vliv.
17. Ve správním řízení žalobce namítal, že dopravní značky byly umístěny nevhodně v rozporu s technickým předpisem TP 65 „Zásady pro značení na pozemních komunikacích“. Jelikož však žalobce v žalobě žádné konkrétní výhrady proti vypořádání žalovaného na str. 6 napadeného rozhodnutí nevznáší, lze ve shodě s žalovaným odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83, dle kterého platí, že *účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se dopravní značkou, i když má za to, že není správně technicky provedena*, a dále na závěr žalovaného, podle něhož dle fotodokumentace je dopravní značení umístěno po obou stranách komunikace a je jasně čitelné. Zdejší soud proto zároveň nepřistoupí k provedení dokazování technickým předpisem, jelikož tímto směrem nemíří žalobní námitky a jeho obsah nemůže mít na posouzení zavinění žalobce vliv.
18. Žalobce tvrdí, že dopravní značku umístěnou na levé straně komunikace nemohl vidět, protože mu ve výhledu bránila kolona nákladních vozidel jedoucích v levém jízdním pruhu. Dopravní značka na pravé straně byla zastíněna autobusem odstaveným na krajnici a zakryta obrůstající vegetací. K těmto svým tvrzením navrhoval provést ve správním řízení výsledky policistů provádějících měření rychlosti.

19. Správní orgány navrhované důkazy neprovedly. Magistrát v odůvodnění rozhodnutí konstatuje, že žalobce měl jet takovým způsobem, aby byl schopen sledovat dopravní značení, přičemž tvrzení, že dopravní značku při pravém okraji vozovky zakrýval stojící autobus, nelze zpětně nijak prokázat. Žalovaný se s tímto posouzením ztotožnil a odkázal na relevantní judikaturu, z níž učinil odpovídající závěr, že i pokud žalobce skutečně přehlédl dopravní značení v důsledku okolo jedoucích větších vozidel, pak se stále dopustil, byť z nedbalosti, přestupku. Dodal, že žalobce si musel všimnout, že okolo jedoucí vozidla se pohybují výrazně nižší rychlostí než to jeho (o 50 km/h).
20. K hodnocení zákonnosti úvah správních orgánů krajský úvodem uvádí, že skutkový příběh žalobce se jeví neuvěřitelně do takové míry, že vzbuzuje na straně soudu pochybnosti o tom, zda je myšlen vážně. Za vysoce nepravděpodobnou považuje zdejší soud žalobcem popsanou situaci, ve které je autobus při pravé straně vozovky odstaven tak, že bránil ve výhledu na dopravní značku. Jednak je s podivem, jak může žalobce vědět o zakrytí značky vegetací, pokud mu ve výhledu na ni bránil autobus. Z fotografií založených ve správním spise je taktéž patrné, že v místě, kde se nachází dopravní značka, jsou umístěna svodidla. Autobus by tak musel podstatnou částí zasahovat do vozovky. Nebyl by tedy odstavený na krajnici, jak uvádí žalobce, ale v odbočovacím pruhu. Za této situace měl žalobce odstavený autobus míjet zleva rychlostí více než 100 km/h v situaci, kdy zároveň v rychlejším levém pruhu jela kolona nákladních automobilů (sic!).
21. Pokud by toto tvrzení bylo přes jeho souhrnnou nepravděpodobnost pravdivé, dopouštěl by se navíc žalobce kromě neobvyčejně nebezpečné jízdy tzv. podjíždění, které je v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích. Předmětný manévr by žalobce mohl v souladu s pravidly provozu na pozemních komunikacích provést, pokud by se nacházel v obci (§ 12 odst. 2 zákona o silničním provozu), případně pokud by byla v místě taková hustota provozu, že se vytvoří souvislé proudy vozidel, ve kterých by rychlost jeho vozidla byla závislá na vozidlu jedoucím před ním (§ 12 odst. 3 zákona o silničním provozu). Vědomost, že se úsek nacházel v obci žalobce popírá, což je ostatně předmětem sporu. Druhá okolnost se vzhledem k rychlosti jízdy žalobce jeví jako nereálná.
22. Celkovou věrohodnost obrany žalobce snižuje také skutečnost, že neviditelnost dopravních značek nenamítal policistům během silniční kontroly, ale až ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 9. 10. 2021, tedy více než rok po spáchání přestupku. Přitom namítání této skutečnosti již na místě zasahujícím policistům se dá očekávat jako přirozená reakce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1 As 11/2019 – 37). Žalobce má samozřejmě právo vznášet námitky po celou dobu přestupkového řízení. Pokud se však jedná o takto závažné okolnosti (tj. např. že žalobce nevěděl, že projíždí obcí), žalobce takto zvolenou procesní strategií vzbuzuje oprávněné pochybnosti o věrohodnosti svých tvrzení (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 72/2018 – 34). Tuto skutečnost žalobce vysvětluje tím, že si situaci vybavil až po opakovaném průjezdu místem. Pozdější uvědomění si konkrétních okolností, které vylučovaly viditelnost dopravního značení, však nevysvětluje, proč dříve nenamítal, že dopravní značení neviděl, respektive nevěděl o tom, že se nachází v obci.
23. Nevěrohodnost žalobcových tvrzení ovšem není nosnou částí odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud jí proto taktéž nepřikládá v nynější věci rozhodující váhu. I když krajský soud od zmíněných okolností úplně odhlédne, ani tak v nynější věci není možné

shledat taková pochybení správních orgánů, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Co se týče důkazních návrhů žalobce, obecně platí, že správní orgány nemusí provádět všechny důkazy navržené účastníkem řízení, pokud svůj postup přezkoumatelným způsobem vysvětlí a zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu, usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68). Těmto požadavkům správní orgány v nynější věci dle krajského soudu dostály.

24. Správní orgány výslech policistů neprovedly a důvody tohoto postupu lze z odůvodnění jejich rozhodnutí seznat. Správní orgány sice považovaly skutkovou verzi žalobce stran odstaveného autobusu za nepravděpodobnou, v zásadě ovšem ze skutkových tvrzení žalobce vycházely a s žalobcem se rozešly až co do právního hodnocení. Neprovedením důkazů tedy žalobce ani nebyl dotčen na svých právech.
25. Rozhodnutí žalovaného stojí na tom, že i kdyby žalobce neviděl přes odstavený autobus dopravní značku při pravém okraji vozovky, mohl a měl zaznamenat dopravní značku při jejím levém okraji. Žalovaný přitom vycházel z vyjádření žalobce ve správním řízení, z § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a relevantní judikatury, podle níž je řidič *„odpovědný za to, že provádí při jízdě pouze takové úkony, při nichž dokáže mít situaci na vozovce, včetně okolních vozidel a dopravního značení, neustále pod kontrolou“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011 – 132).
26. A krajský soud souhlasí s tím, že pokud žalobce při vylíčeném způsobu jízdy nepostřehl dopravní značku po levé straně komunikace, nebylo to primárně způsobeno nákladními vozidly jedoucími v levém pruhu, ale naopak právě způsobem jízdy, který žalobce zvolil. Z toho ovšem nelze vyvodit, že nemohl dopravní značku vidět. Naopak, žalobce značku vidět mohl a měl, ale přehlédl ji v důsledku způsobu jízdy. Z hlediska zavinění ve formě nevědomé nedbalosti je proto podstatné, že pokud by žalobce věnoval pozornost dopravnímu značení a přizpůsobil jízdu okolnostem, což měl učinit, mohl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.
27. Nesprávná je úvaha žalobce, že vlevo umístěné dopravní značení je pouze zvýrazňující a řidič je nevyhledává. Otázkou je, zda se žalobce mohl a měl seznámit se skutečností, že projíždí obcí. Zvýrazňující dopravní značení je umísťováno právě proto, aby se s úpravou mohli účastníci provozu na pozemních komunikacích snáze seznámit. Ostatně sám žalobce ve správním řízení uváděl, že se dopravní značení umísťuje po obou stranách komunikace, aby je nebylo možné přehlédnout.
28. Lze se ztotožnit i s navazujícím závěrem žalovaného, že indicií o tom, že něco není v pořádku, mohla být žalobci i rychlost okolo jedoucích vozidel, která žalobce míjel, včetně vozidla policistů jedoucího rychlostí o více než 50 km/h nižší.
29. Zdejší soud konečně souhlasí s žalobcem, že v posuzované věci nedošlo k přestupkovému jednání v místě, které by se dalo považovat za *zastavěné území*. Žalovaný nicméně v napadeném rozhodnutí neuvádí, že by měl žalobce skutečnost, že projíždí obcí, zjistit z okolní zástavby.
30. Lze shrnout, že přes pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobce správní orgány v zásadě nezpochybnilly skutkový stav tak, jak jej tvrdil žalobce, a proto nepochybily, když ve věci neprováděly další dokazování. Pokud žalobce opravdu nepostřehl dopravní značení při

levém okraji vozovky, lze tuto skutečnost přikládat zejména způsobu jízdy, jakou v neznámém prostředí zvolil. Správní orgány vycházely při posouzení zavinění přestupku z existence dopravního značení, o kterém v podstatě není sporu (resp. jeho umístění bylo dostatečně podloženo) a obecné povinnosti řidiče seznámit se s dopravním značením (resp. zvolit takový způsob jízdy, aby se s ním mohl seznámit) a respektovat je. Námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu a námitky nedostatečného vypořádání argumentů žalobce krajský soud neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

31. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. března 2023

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce